

Printesa cu suflet cald

Leul Cel Batran

Albinuța și furnica, împreună au plecat,
Să adune dintre tufe, bunătăți pentru mâncat.
Se opriră în grădină și săltând în pas vioi,
Încărcără o desagă pentru stup și mușuroi.

Când să plece pe cărare, au văzut cât e de greu,
Să ridice sacoșica, aşa cum făceau mereu
Și mirate deopotrivă, au chemat în ajutor,
Pe Tânțarul ce în aer, cât o scamă-i de ușor.

Împreună cu acesta, ca s-o miște n-au putut,
Astfel că și libelulei, să-i ajute, i-au cerut.
Și toți patru dintr-odată de desag-au apucat,
Dar degeaba, nici acuma, de pe loc nu s-a mișcat.

Scărpinându-se în barbă, mititelul de Tânțar,
Se gândi că e nevoie să îl cheme pe bondar.
Lenevia, însă-i mare, pentru această zumzăitor,
De aceea îl strigări pe gândac în ajutor.

Cu picioarele grămadă, să împingă, se porni,
Însă numai într-o clipă, gândăcelul obosi
Și se întoarse cu rușine sub petalele de flori,
Ascunzându-se îndată, străbătut de reci fiori.

Chiar atunci trecu pe-acolo, o fetiță de smarald,
O printesă minunată, ce avea un suflet cald.
Ea văzu acei prieteni și aflând că sunt în zor,
Fără sta prea mult pe gânduri, le sări în ajutor.

Ce mai mare bucurie, ce mai cântec, ce mai haz,
După ce copila bună îi scăpase de necaz.
Au sărbătorit cu toții, până înspre asfințit,
Iar micuța, drept răsplată, multă miere a primit.